

Φτώχεια και πλούτος «Κοινωνία των δύο άκρων»

Παρά τις τεράστιες προσπάθειες της κυβέρνησης και των άλλων καθεστωτικών δυνάμεων να εμφανίσουν τα αυξανόμενα «μνημονιακά» μέτρα ως δήθεν «αναγκαία» για την «δημοσιονομική εξυγίανση», είναι πασιφανές ότι αυτά στοχεύουν σ' ένα και μοναδικό σκοπό. Στην άγρια καταλήστευση και εξαθλίωση των αμοιβών, των κατακτήσεων και του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων για χάρη της αύξησης των κερδών και της επιβίωσης του αποσυντιθέμενου καπιταλισμού.

Είναι τόσο φανερό, που, σχεδόν όλοι, οι ιδεολογικοπολιτικοί και οικονομικοί μηχανισμοί του καθεστώτος, τρομοκρατημένοι από την έκταση και το βάθος της κοινωνικής οργής που έχουν προκαλέσει, υποχρεώνονται να παραδέχονται τις «βαριές συνέπειες των μέτρων για τα αδύναμα κοινωνικά στρώματα». Αδυνατώντας να κρύψουν ή να αλλοιώσουν την αναμφισβήτητη πραγματικότητα, επικεντρώνουν την παραπλανητική και κατευναστική προπαγάνδα τους στην δήθεν «αναγκαιότητα» και «περιορισμένη χρονική διάρκεια» των μέτρων. Με αγωνία, που δεν κρύβεται, επιχειρούν να τα παρουσιάσουν ως «περιστασιακά» και «διορθωτικά», που έχουν να κάνουν μόνο με κάποια «διαχειριστικά λάθη» των κυβερνήσεων και με την «τρέχουσα» οικονομική διεθνή κρίση. Και με υποκριτικούς κορώνες, διαφημίζουν την δήθεν «ευημερία» που «πρόσφερε» το σύστημα στις προηγούμενες δεκαετίες, χωρίς να διστάζουν, ταυτόχρονα, να κατηγορούν τον «καταναλωτισμό» των εργαζομένων (που ως γνωστόν, με χίλιους δύο τρόπους οι τράπεζές και το σύστημα προκαλούσαν) ως μια από τις βασικές αιτίες της σημερινής κρίσης.

Με τέτοια ιδεολογήματα, ελπίζουν να συντηρήσουν και να μεγαλώσουν την σύγχυση των εργαζομένων για τις αιτίες της εξαθλίωσής τους, να αποτρέψουν την οργανωμένη αντίδρασή τους απέναντι στην μεθοδευμένη αγριανθρωπική κεφαλαιοκρατική επίθεση και, το σπουδαιότερο, να τους εμποδίσουν να δουν ότι η αληθινή πηγή ολόκληρης της κοινωνικής αποσύνθεσης βρίσκεται στις ίδιες τις δομές του κεφαλαιοκρατικού εκμεταλλευτικού συστήματος.

Αλλά τα οικονομικά στοιχεία που δημοσιεύονται διαλύουν τους καθεστωτικούς ψεύτικους ισχυρισμούς και αποδεικνύουν ότι η εντονότερη μείωση των εργατικών εισοδημάτων και ταχύτερη αφαίμαξη των εργατικού - λαϊκού βιοτικού επιπέδου που επιχειρούν τα μέτρα του μνημονίου, όχι μόνο δεν είναι «περιστασιακή» και «πρόσκαιρη», αλλά αποτελεί μέρος και συνέχεια της μακροχρόνια πορείας εξαθλίωσης που πηγάζει από την ίδια την λειτουργία του καπιταλισμού.

Σε μια μελέτη που περίληψή της δημοσιεύτηκε πρόσφατα, (στην Ελευθεροτυπία 29/1/2011, σελ.28, «Πως γίναμε κοινωνία των δύο άκρων»), εξετάζεται η πορεία των εισοδημάτων της

ελληνικής οικονομίας για το διάστημα 50 χρόνων, 1960-2009.

Με αδιάσειστα στοιχεία, βασισμένα στο σύνολο των εισοδημάτων (του υπουργείου Οικονομικών), η μελέτη του καθηγητή Μαθηματικών των ΤΕΙ Αθήνας, Χ. Φράγκου και του φοιτητή Δ. Κιβωτού, αποδειχνει με, ότι στα 50 αυτά χρόνια και κάθε χρόνο που περνάει, η ελληνική καπιταλιστική κοινωνία βαδίζει όλο και πιο κοντά στα άκρα. Οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι.

Το 20% του πλουσιότερου πληθυσμού της χώρας, από το 43,5% (5,32 δις. δρχ.) του συνολικού εισοδήματος που κατείχε το 1960, έχει φτάσει, το 2009, να κατέχει το 48,77% (43,38 δι. ευρώ)! Αντίθετα, το 20% του φτωχότερου πληθυσμού που από το 8,17% (περίπου 1 δις. δρχ.) του εισοδήματος κατέχει, το 2009, το 2,52% (2,24 δις ευρώ)! Δηλαδή, στα 50 αυτά χρόνια έχασε περίπου τα 2/3 του εισοδήματός του!!

Και όπως είναι κατανοητό για τον καθένα, μετά τα μέτρα του μνημονίου και την αύξηση της ανεργίας σε 1,5 εκατ. το 2014, η μελέτη καταλήγει πως, από το 2010 και μετά, οι τάσεις αυτές θα επιταχυνθούν σε βάρος των φτωχότερων της ελληνικής κοινωνίας με την συγκέντρωση του πλούτου σε όλο και λιγότερα χέρια.

Δεν είναι λοιπόν ούτε η «σημερινή» κρίση του καπιταλιστικού συστήματος ούτε και τα μνημόνια οι μόνες αιτίες που οδηγούν την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους στην φτώχεια και την εξαθλίωση. Αυτά, οπωσδήποτε, με τα απάνθρωπα μέτρα και τις ολέθριες συνέπειες, επιταχύνουν και επιδεινώνουν την πορεία αυτή.

Παρά τις όποιες περιστασιακές εικονικές και απατηλές επιφάσεις «ευημερίας», η διαδικασία αύξησης της φτώχειας και της εξαθλίωσης των εργαζομένων, (μετρημένη πάντα βέβαια, με τις παραγωγικές δυνατότητες και τις αυξανόμενες κοινωνικές ανάγκες), είναι σύμφυτη με την καπιταλιστική λειτουργία. Με τις καπιταλιστικές δομές που βρίσκονται σε πλήρη αντίθεση και ρήξη με τις ανάγκες της οικονομίας και της κοινωνίας. Με τις αστικές σχέσεις παραγωγής -την ατομική ιδιοκτησία των κοινωνικών μέσων παραγωγής και τα αστικά εθνικά σύνορα- που ανίκανες να κρατήσουν σε λειτουργία τις μεγάλες παραγωγικές δυνατότητες της κοινωνίας, (τις δημιουργημένες από την σκληρή δουλειά και την εκμετάλλευση των εργαζομένων), τις καταδικάζουν σε μαρασμό, καταστροφή και αποσύνθεση. Σπρώχνοντας την οικονομία και ολόκληρη την κοινωνία σε όλο και συχνότερες και εντονότερες κρίσεις, σε όλο και μεγαλύτερη ανεργία, σε όλο και πιο εκτεταμένη φτώχεια και εξαθλίωση.

Φτώχεια και πλούτος «Κοινωνία των δύο άκρων»

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia
Δευτέρα, 28 Μάρτιος 2011 15:22

Η αναγκαία καθημερινή πάλη για την υπεράσπιση των μισθών, της δουλειάς και των κατακτήσεων πρέπει να είναι απαλλαγμένη από κάθε αυταπάτη για δήθεν «μόνιμη εξασφάλισή» τους. Δεν μπορεί παρά να είναι ενάντια σε κάθε μύθο περι «εκδημοκρατισμού», «εκσυγχρονισμού» ή όποιας άλλης απατηλής ωραιοποίησης του βάρβαρου καπιταλισμού. Πρέπει, αναπόφευκτα, να συνδέεται με διεκδικήσεις που στοχεύουν στις ίδιες τις αιτίες που γεννούν τις μειώσεις των εργατικών αμοιβών, την αφαίρεση κοινωνικών κατακτήσεων, την ανεργία, την ακρίβεια, τη φτώχεια. Στις δομές της καπιταλιστικής σκλαβιάς, για την ανατροπή τους και την ανοικοδόμηση της οικονομίας και της κοινωνίας πάνω σε σοσιαλιστικές βάσεις κάτω από την διεύθυνση των ίδιων των εργατών και των άλλων εργαζομένων.